

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 60 Seria II-a Nr. 423 8 pagini 15 bani Miercuri 1 februarie 1956

Echipa de dansuri a căminului cultural din comuna Obreja, raionul Caransebeș, se pregătește pentru cel de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori.

ALEGERILE de DEPUTAȚI în sfaturile populare

La 11 martie 1956, oamenii muncii din țara noastră sînt chemați să aleagă deputații în sfaturile populare.

Organizarea și desfășurarea alegerilor din țara noastră este o mărturie grăitoare că la noi puterea aparține oamenilor muncii de la orașe și sate. Care dintre noi nu și amintește cu dispreț și ură ce însemnau alegerile în regimul burghezo-mosieresc?... Bîta, urnele cu fundul dublu, furtul de voturi, acestea erau mijloacele prin care burghezia și mosierimea îi aduceau la conducerea statului pe vătăzii lor, gata oricînd să păzească avuții stăpînilor, stors din vîlaga poporului muncitor.

Astăzi, alegerile și pregătirile pentru alegeri în țara noastră se desfășoară în cele mai bune condiții. Este de ajuns să arătăm că numai în comisiile electorale regionale, raionale, orașenești și comunale, în comisiile electorale de circumscripții, în comisiile secțiilor de votare au fost aleși peste 500.000 de oameni ai muncii care participă astfel direct la operațiunile de pregătire și control asupra desfășurării alegerilor. În felul acesta alegerile devin o adevărată școală în care oamenii ieșiți din popor învață să conducă treburile de stat și obștești.

Peste cîteva zile se vor așeza la sedile sfaturilor populare listele de alegători. O dată cu afișarea listelor, fiecare cetățean cu drept de vot va trebui să verifice dacă a fost înscris în listă. Dreptul de vot, garantat de către Constituția republicii noastre, este unul din mijloacele prin care oamenii muncii își exprimă voința lor, trimițînd în organele puterii de stat pe adevărații lor reprezentanți.

În zilele acestea, în toate colțurile țării, au loc adunări ale oamenilor muncii din uzine, întreprinderi și de pe ogoare. Ei propun candidați în alegerile pentru sfaturile populare pe cei mai buni și ai poporului; oameni vrednici și cinstiți, cunosători ai nevoilor poporului, care luptă cu hotărîre pentru crearea unei vieti tot mai fericite.

În sfaturile populare vor fi aleși ca deputați sute de mii de oameni ai muncii, care vor contribui cu experiența și priceperea lor la gospodărirea treburilor obștești. Numai în alegerile din 1953 au fost aleși în sfaturile populare peste 135.000 de deputați din care peste 32.000 de femei și 16.000 de oameni ai muncii din rîndul minorităților naționale. Aceste cifre arată pe deplin largul caracter popular al organelor locale ale puterii de stat, care și sprijină întreaga lor activitate pe participarea nemijlocită, hotărîtoare și permanentă a maselor.

Alegerile de deputați în sfaturile populare se fac pe circumscripții electorale, fiecare circumscripție alegînd cîte un deputat. Alegerea deputaților, cîte unul de fiecare circumscripție electorală, asigură posibilitatea ca deputatul să fie cît mai apropiat de alegătorii săi, să le cunoască păsurile, să cunoască îndeeaproape problemele concrete ale circumscripției sale electo-

rale. Pe de altă parte, alegătorii vor putea cunoaște și controla cum își duce munca deputatul, cum își îndeplinește acesta sarcina sa.

Deoarece în comune avem circumscripții electorale regionale, raionale și comunale, țărani muncitori din satele patriei noastre vor vota pentru alegerea deputaților comunali, raionali și regionali.

Alegerile de deputați în sfaturile populare constituie pentru poporul nostru muncitor un prilej minunat de a trece în revistă realizările dobîndite de regimul nostru democratic-popular în cei 11 ani și de a porni cu hotărîre nestrămutată la lupta pentru traducerea în viață a Directivelor celui de-al doilea Congres al partidului.

C. BUNESCU

Se extinde inițiativa intelectualilor din Peretu

N-au trecut nici trei luni de cînd intelectualii din comuna Peretu, regiunea București, (urmînd exemplul celor din Murighino, un sat din U.R.S.S.), au hotărît să pună cu toți umărul pentru a ridica pe o treaptă mai înaltă activitatea culturală din comună.

Se află printre ei, alături de învățători, medicul din comună, agronomul, directorul căminului cultural. Are fiecare meseria lui pe care și-o îndeplinește cu sîrg punîndu-și toate cunoștințele în slujba omului. Iar pe deasupra, fără să-și precupețească odihna după orele de muncă, îi vezi imbrățișându-se, care de la casele de citit, care la bibliotecă, care la cercul agrotehnic și dînd aici țărănilor muncitori lumină din lumina lor. Sînt intelectuali de tip nou, ieșiți din popor, cu dragoste nemăsurată pentru popor.

Pilda celor din Peretu o urmează zilnic alții și alții. La redacție ne sosesc mereu vești despre răspîndirea acestei prețioase inițiative.

Iată cîteva dintre ele:

„Flacăra satului“

Un asemenea nume simbolic au dat oamenii din Gliganu căminului cultural din satul lor. Pe drept cuvînt se poate spune că numele de flacăra a satului se potrivește întru totul locului pe care îl are azi în viața oamenilor acest lăcaș de cultură.

...Gliganu este un sat ca multe altele, fără un trecut cultural. „Analfabetismul era în floare — povestea deunăzi unul din învățătorii mai în vîrstă de aici. Localul de școală — un chin pentru copii, o sperietoare pentru învățători. Pînă în 1944 n-a existat aici nici un învățător stabil și nici un intelectual ridicat din mijlocul acestor oameni — fii și nepoți ai clăcașilor de pe moșia boierului Nic. Constantinescu. Azi a devenit însă o obișnuință să-i vezi zilnic pe oamenii aceștia la bibliotecă luînd parte la discuția unei cărți noi, repetînd cu răbdare și seriozitate o piesă de teatru sau un cîntec, vorbind despre ce e nou în țară și în lume. Sînt țărani ca Florea Șandru, Gheorghe Anghel care țin conferințe la cămin despre știința creșterii animalelor și a lucrării pămîntului“.

Multe din înfăptuirile culturale din comuna Gliganu, regiunea Pitești, vorbesc limpede despre rolul pe care îl au intelectualii, în viața satului, în ridicarea culturală a țărănimii muncitoare.

Nu de mult ei au răspuns cu căldură chemării intelectualilor din Peretu, regiunea București. Cu mult interes au urmărit învățătorii din Gliganu modul cum lucrează colegii lor din satul de pe Bărăgan, întregindu-și prin aceasta propria lor

experiență. Azi, în Gliganu, nici un învățător nu este în afara muncii culturale din sat. Fiecare din ei are o răspundere concretă în cadrul acestei munci. De pildă, tovarășul A. Bălțeanu răspunde de echipa de cor a căminului; de cercul agrotehnic (frecventat regulat de circa 25-28 de țărani muncitori) răspunde tovarășul Gheorghe Angelescu; învățătoarea Aurelia Angelescu răspunde de gazeta de perete a satului; învățătoarea Maria Mirică de bibliotecă, iar Angela Aldiș de concursul „Iubiți cartea“ (la care s-au înscris pînă în prezent 45 de cititori). De cele patru echipe de teatru și jocuri răspunde învățătoarea Elena Crăciunescu; de cele 14 cercuri de citit (organizate pe circumscripții electorale), învățătoarea Eugenia Popescu; de colectivul de conferințieri (format din învățători și țărani fruntași ai recoltelor bogate) răspunde învățătorul D. Dureci.

Dacă astăzi în planul de producție al întovărășirii agricole „16 Februarie“ se poate citi că în acest an vor fi executate în comun toate muncile agricole, dacă o parte din țărani întovărășiți vor să treacă la o formă superioară de muncă în comun — gospodăria colectivă — și dacă mulți țărani muncitori s-au organizat în asociații simple, un merit, fără îndoială, revine direct și muncii intelectualilor. Răsfoind planul de muncă al căminului cultural pe primul trimestru al anului 1956 apare limpede felul nobil al muncii acestor intelectuali: acela de a sprijini lupta pentru ridicarea necontenită a satului lor.

E. CHELBAȘU

In Vicovul de Sus

Nu de mult, intelectualii din comuna Vicovul de Sus, raionul Rădăuți, s-au adunat pentru a analiza felul în care au muncit pentru îmbunătățirea muncii culturale de aici.

După această analiză, intelectualii din Vicovul de Sus au alcătuit o scrisoare adresată tu-

turor intelectualilor din regiunea Suceava. Scrisoarea îi cheamă pe intelectuali să-și unească forțele, cunoștințele și priceperea, pentru a contribui la ridicarea muncii de educare și culturalizare a maselor la un nivel mai înalt.

Pămîntule, prieten drag

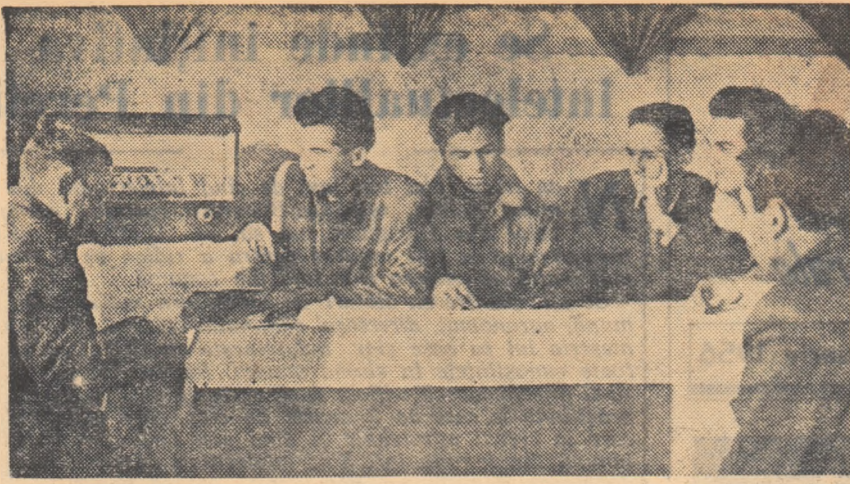
de I. SAFIR

Pămîntule, prieten drag,
Ne-ai fost din vremuri grele
Cojoc în care ne-nălzeam,
Credință-n nopți cu stele.
Noi lingă sinul tău trăim,
Cu tine-mpartem viața,
Cu tine-n suflet și în ochi
Ne prinde dimineata.
În cincinalu-acesta-nalt
Cu zare luminată
Pămîntule, îți dăruim
Puterea noastră, toată.
În strai bogat te-om

Și-n lanuri aurii,
Și în grădini gemind
de rod,
Și-n păduri verzii de vii.
Chiar soarele, mirat,

O să-și încetinească mersul,
Cînd te-o vedea ca pe-un
nuntaș,
Cum hotărî Congressul!
Tu știi?... Combina vor veni
La ușa ta. Și-n dealuri,
Zestrea de azi îți-om înmulți
Cu noi grădini, verzi șaluri.
Și dacă ne vei cere apă,
De sete, de căldură, —
Îți vom aduce riuri noi
La tine-n bățătură.
Și de-or cerca șuvoale mari
Comorile să-ți fure
Vom sta în calea lor baraj
Ca munți cu virfuri sure!
Pămîntule, tu rod bogat

Ne dăruiește, frate,
Nu te uita la cei tîlhari
Ce te descîntă-n noapte.
Al nostru ești din veac.
Bogații
Nu te-au iubit vreodată.
Te-au vlăguit ca și pe noi
În stoarcere turbată.
Noi vrem un singur lucru.
Vrem
Belșug de piine-n țară
Și fața să îți-ontinerim,
Acum, a doua oară,
...Pămîntule, tu rod bogat
Ne dăruiește, frate.
Cu cincinalul început,
Noi drumuri vom străbate!

La casa culturală a gospodăriei colective „Secera și ciocanul”, din comuna Valea Seacă, regiunea Constanța, colectiviști romini și tătari ascultă zilnic la radio vești și sfaturi agricole.

Cel de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

Mulțumirea îmbujorase chipul învățătorului Ștefan Dragnea, atunci când, la sfârșitul celui de al treilea concurs, primise premiul acordat brigăzii artistice de agitație din comuna Vlădeni, raionul Fetești, brigadă instruită de el...

...Întors de la București, pe învățător îl aștepta însă o veste nouă. De acum înainte avea să-și desfășoare munca într-o comună vecină, în Făcăeni. Îi revenea acum lui, învățătorului îndrăgostit de artă, sarcina să învieze și aici activitatea culturală.

Lucru ușor de spus... Sint în comună peste 600 de tineri. Prea puțini dintre ei veneau însă la câmin... Când auzeau de cor, de teatru, de repetiții, se lăsau greu.

— Si ce n-am făcut ca să-i hotărască? — Îi spunea tânăra Maria Popescu, secretara organizației U.T.M. Dar mi-e tare greu. La câmin nu vin, dar în schimb îi găsești seara pe uliță. Și spre marea mirare a Mariei, învățătorul rise.

Chiar în seara aceea și-a luat prietena nedeșpărțită, ghitară, și a pornit pe uliță. Unde întâlnea tineri se oprea, intra în vorbă cu ei și, pe nesimțite, prindea să mîngie strunele ghitarci. Flăcăii, fetele, îl ascultau fermecați. Frumos mai cînta învățătorul!

— Dacă vă place așa de mult apoi veniți și pe la câmin!

Azi venea unu... Miine altu... Și o dată ajuns la câmin, începeau să se întrevadă abia de acum frumusețile de aici. Învățătorul Dragnea le povestea ore în șir despre anii petrecuți în comuna vecină, în Vlădeni. De povestea despre succesele pe care le-a obținut brigada artistică de agitație. Le spunea cit de bine s-au simțit feciorii de colectiviști din Vlădeni, acolo la București, unde s-au întâlnit cu cele mai bune coruri și brigăzi artistice din țară...

Noul concurs bătea la ușă. Oare ei, cei din Făcăeni, nu pot să înjghebeze o echipă artistică?

Sint doar cîteva luni de cînd a venit în comună învățătorul și iată că vestea organizării celui de al patrulea Concurs artistic i-a găsit pe proaspeții artiști din Făcăeni hotărâți. O brigadă artistică, un cor, o echipă de teatru. Acestea sint pînă acum formațiile artistice ale făcăenilor din care fac parte peste 80 de tineri... Și în curînd își va porni activitatea și echipa de teatru... Au și hotărît piesa pe care o vor pregăti: „Zestrea Ilenuței...”

Nu-i drum lung de la Făcăeni pînă la Vlădeni. În zilele cînd nu sint repetiții la câminul din Făcăeni, îl poți întîlni pe drumul spre Vlădeni pe învățătorul Ștefan Dragnea. Fostii lui „elevi” îl primesc cu bucurie...

— Cum vă simțiți la Făcăeni, tovarășe învățător? Cum sint oamenii pe acolo?

— Sint oameni de treabă... Și talentați... Dar ia să vă văd și pe voi. Mergeți înainte sau dați îndărăt?...

...Pe loc se înjghebează cîte o repetiție. Noi instructori veniți aici sint oameni pricepuți... Dar, din cînd în cînd, intervine și învățătorul Dragnea... Mai dă un sfat, mai spune o vorbă de incurajare. Și niciodată nu uită să le amintească artiștilor din Vlădeni:

— Nu mai e mult pînă la întrecerea între comune. Pregătiți-vă temeinic. Aveți de apărut un premiu.

Un singur om, un învățător inimos Ștefan Dragnea, însuflețește în același timp echipele artistice a două comune. În sufletul lui ține la amîndouă la fel de mult și le vrea pe amîndouă fruntase.

TRAIAN LALESCU

La CASA ALEGĂTORULUI

Seară de iarnă. Pe drum, nici tipenie de om! Crivățul, suierînd năpraznic, izbeste cu furle în geamuri. Dar înăuntru, în încăperea caldă și primitoare, în „Casa alegătorului”, oamenii discută între ei:

— Și zi așa, hai? O să-l votezi pe vecinul Cristea...

— Păi, mai e vorbă! Dar Gheorghe Bădulescu? Om de nădejde...

— Și apoi nici cu Mologane Geamaladin nu mi-e rusine!

Pînă tîrziu în seară, oamenii cer un sfat, pun o întrebare, răfoiesc un ziar, împrumută o carte... și fiecare se simte stăpînit de aceeași bucurie. E bucuria omului care vorbește cu vecinul sau cu tovarășul lui de muncă, propus candidat în sfat, candidat al democrației populare. Si cum să nu fie mîndri oamenii și cum să nu se bucure, cînd această putere a poporului au statornicit-o ei înșiși aici, pentru totdeauna!

În toamna lui 1944, după ce primele crucișătoare sovietice ancoraseră în portul Constanța, oamenii aceștia și-au dat pentru prima dată seama cît sint de puternici! Cînd au început să-și ascute coasele și topoarele, primarul Jean Lărescu, administratorul moșiei Porianov, a dat bir cu fugiții... În locul lui, ei și-au ales un om de ispravă, un gospodar priceput. Aceștia se petreceau în 1945! Curînd după aceea, în fruntea satului ridicat, comunistul Ungureanu Marin și vecinul său, Mologane Geamaladin, merge alături de noul primar către moșiile Bebea Iancu și Musledim Elmi. Împărțit cu pasul, cu lanțul sau cu prăina, pămîntul fu luat de muncitorii săi din aceste locuri, țărani romini și tătari.

Anii au trecut și o dată cu ei multe haturi au dispărut pentru totdeauna. În locul lor, două gospodării colective și-au întins an de an tarlalele peste sute de hectare. Totodată, aici, în comuna Valul-Traian, regiunea Constanța, s-au înălțat clădirile noului S.M.T. și ale stațiunii experimentale I.C.A.R., s-a renovat școala, s-au ridicat case noi... Prin munca neobosită a deputaților, îndeosebi a lui Rîșad Dinșa, sfatul popular a canalizat comuna, a făcut ca în tot mai multe case să ardă becul electric.

Om vrednic și stăruitor, deputatul Rîșad Dinșa este trecut din nou pe lista candidaților. Pe aceeași listă, alături de el, figurează doi președinți de colectivă, Nicolae Ion și Bechir Abib, și alți oameni din comună ca de pildă colectivista Cimpeanu Stela și tîmăra tătaraț Islam Ulvie.

Cu cîtă bucurie și nerăbdare așteaptă ziua alegerilor Barj Biadin sau tîmăra învățătoare Nona Diaconescu, care vor introduce în urmă, pentru prima oară în viața lor, primul vot — primul certificat de intrare în rîndurile oamenilor maturi!

Ziua alegerilor va fi o zi neobișnuită, o sărbătoare în care oamenii muncii din comuna Valul-Traian își vor alege pe cei mai buni dintre cei buni, pe cei mai destoinici cîrmucitori, pe cei care vor gospodări treburile comune. În întîmpinarea acestei sărbători, în fiecare seară, echipa artistică își repetă la câmin noul program. Si de fiecare dată, spectatorii — oaspeți încă nepoftiți — populează sala pînă la refuz. Nu rareori îi auzi pe acești iubitori de artă dîndu-și cîte o părere: „Cîntați mă, mai cu inimă, parcă n-ați mîncat aseară! Asa iucați voi brîul? Parcă ați fi miste babe! Capul sus, leaț, că ne faci bătrînetea de rîs!...” Cînd sporovăielile se mai potolesc, melodia domoală și legănată a străvechiului cîntec tătaraț sau ritmul sprinten și înfocat al sirbei romînesti, acoperă vuietul vîntului. În sală, romini și tătari ascultă laolaltă, cu luare aminte, cîntecul sau jocul, vorbesc de una sau alta. Fiecare se vede peste puțîn timp în aceeași sală, cu o hirtie împăturită cu grijă, în fața urnei de votare. Ei știu că fiecare vot dat din toată inima, va fi o nouă răspundere pe care și-o iau pentru întărirea și înflorirea țării noastre.

PETRE POPA

File de calendar

NICOLAE BELDICEANU

La 3 februarie 1896 a murit Nicolae Beldiceanu, unul din poezii celui mai larg și matur curent literar din a doua jumătate a secolului al XIX-lea — curentul Contemporanului. Atent la comorile culturale și artistice, la obiceiurile, bucuriile simple și înălțătoare, dar și la marea suferință a

poporului pe care a înțeles-o profund în contact cu miscarea muncitorească, Nicolae Beldiceanu a devenit, în literatură, un purtător al drapelului miscării muncitorești. Totodată, în poezii ca „Desmostenitii”, „Vechituri”, „În ajunul veacului”, el a demascat societatea burgheză-mosierească, deopotrivă de vitregă pentru țărani ca și pentru muncitori. În una dintre poeziile sale, poetul redă imaginea nedreptei orînduirii sociale:

La bogat lampă de aur, la sărac
opaiță,
Cînd au unii canapele, alții nu
au lăită...
Sărăcie, săracie esti a veacului
ozlîndă
Loc de pîngerii peste care trist
mîncîmîile colîndă.

N. Beldiceanu, se situează alături de marii poezi și scriitori romini realist-critici din cea de-a doua jumătate a veacului trecut.

CUM VA FI VREMEA

în primăvara acestui an?

După două luni de iarnă blîndă, în cursul cărora planetele au iernat destul de bine, deși n-au fost ocrotite continuu de o pătură de zăpadă, ne întrebăm cu toții:

cum va fi vremea în lunile viitoare? Se va prelungi iarna și în lunile de primăvară? Sau iarna e ca și sfîrșită și putem începe campania agricolă?

Știința care se ocupă cu prevederea vremii, meteorologia, e în măsură să dea unele indicații asupra timpului, — indicații ce pot fi de folos agricultorilor, atît pentru planificarea muncilor, cît și pentru luarea unor măsuri de apărare a culturilor.

Vom arăta în cîteva cuvinte felul cum va fi timpul în lunile ce urmează:

LUNA FEBRUARIE se va caracteriza printr-o vreme mult mai călduroasă și mai ploioasă decît ca de obicei. Numai în zona de munte se va menține un strat de zăpadă.

În primele 17 zile va fi îngheț slab noaptea. Ziua va fi dezgheț general, iar spre sfîrșitul lunii temperatura va urca deosebit de mult, ajungînd în regiunea de cîmpie la 16 grade.

Între 1—12 februarie vor cădea ploți, lapoviță și ninsori trecătoare, urmate de o răcire bruscă a vremii între 13 și 16 februarie. Apoi timpul se va încălzi din nou.

Vremea călduță, mai ales din a doua jumătate a lunii februarie, va zvînta timpul repede, astfel că lucrările agricole vor putea fi începute în bune condiții după 15 februarie. De asemenea, în aceste zile vor înmuguri unii pomi și arbuști (socul, cornul, ulmul, hiliacul), iar iarba va răsări.

LUNA MARTIE. În primele 11 zile se prevede o vreme ceva mai rece și vîntoasă, cu ploii și lapovițe slabe, apoi o încălzire generală pînă în ziua de 23 martie. Între 24—31 martie se prevede o înăsprire a timpului, frig, ploii abundente, îngheț și brumă, iar la sfîrșitul lunii

de N. Topor

directorul secției de prevedere a timpului din Institutul de Meteorologie

ninsoare chiar și în regiunile de cîmpie. În schimb, spre mijlocul lunii, vremea va fi atît de călduroasă, încît temperatura va urca ziua pînă la 20 grade.

Luna martie va fi prielnică muncilor agricole și înverzirii cîmpului, livezilor, etc. Răceala de la sfîrșitul lunii și lapovița căzută nu vor dauna decît foarte puțin livezilor și numai acelor pomi care vor înflori timpuriu. Vremea va fi prielnică înmulțirii gândacilor și omizilor, dăunători ce pot aduce pagube dacă producătorii nu vor lua măsuri din vreme pentru stîrpirea lor.

LUNA APRILIE va fi nestatornică, cu schimbări brusce de la o zi la alta, dar mai caldă și mai ploioasă decît în mod obișnuit. Vîntul va fi în general tare. După cîteva zile friguroase (cu ploaie, lapoviță, ninsoare și vînt puternic), timpul se va încălzi mult. Între 10 și 20 aprilie se prevăd călduri specifice lunilor

de vară, ploii repezi însoțite de furtuni sau descărcări electrice. Spre sfîrșitul lunii, vremea se răcește iarăși, însă fără îngheț sau brumă.

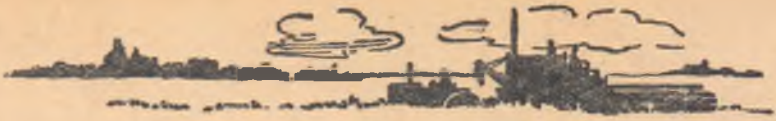
Timpul prea călduros din aprilie va duce la o dezvoltare bogată a vegetației, cu excepția regiunilor din Maramureș și Moldova de nord, unde vremea fiind mai rece, culturile și iarba vor fi pipernicite.

În general lucrările agricole se vor putea desfășura în bune condițiuni, deoarece frigul sau ninsoarea de la începutul lunii, ca și unele brume tîrzii, vor provoca stricăciuni mici și locale, și numai acolo unde producătorii nu vor lua din timp măsuri de protecție.

LUNA MAI va fi răcoroasă, cu ploii repezi, torențiale, însoțite de fulgere și tunete, iar în unele locuri chiar și de grindină. Între 22—26 mai se prevede la munte o răcire a vremii, cînd e foarte probabil ca pe vîrfurile munților să ningă ca în toii ierni.

Deși în aprilie vor fi zile călduroase și iarba va fi bogată, vor cădea ploii cu tunete și fulgere, totuși recomand ciobanilor să nu urce în primăvara aceasta — la stîna — cu oile tunse. Răcirea vremii în munți, după 21 mai, cînd se prevede îngheț și ninsoare, le-ar putea pricinui pagube. E bine ca tunsul oilor să înceapă abia după 1 iunie. În caz că totuși oile au fost tunse și urcate la munte, atunci trebuie urmărit cu atenție mersul vremii: dacă la 16, 17 și 18 mai pe crestele munților vremea va fi foarte caldă, acesta este un semn sigur că în 2—3 zile timpul se va strica. În cazul acesta, turmele trebuie coborîte în pădure și anume acolo de unde începe bradul și sfîrșesc foioșele.

Penru ca pământul

SĂ DEA ROADE MAI BOGATE

SFAT AGROTEHNIC

Pregătirea semințelor pentru însămînțările de primăvară

Allegerea și pregătirea semințelor pentru însămînțări este o importantă măsură agrotehnică ce ajută în mod deosebit la obținerea recoltelor mari. Prima operație de pregătire a semințelor se face cu ajutorul unei vinturatori, îndepărtându-se astfel semințele de buruieni, pleava, semințele seci, praful, etc. Sămînța vinturată se trece apoi prin trier sau selector care sortează semințele după mărime. Pentru însămînțări se folosesc numai semințele cu bobul plin, adică semințele mai mari care sînt cele mai bune și care sporesc recolta cu 200-500 kg boabe la hectar.

După ce semințele au fost vinturate și sortate, trebuie încercată puterea lor de incolțire.

de ing. AL. PRĂDENCU

Laureat al Premiului de Stat

În acest scop ia cîte o probă și de la bobul și de la

mul și din virful grămezii sau a sacilor în care se găsesc semințele. Din aceste probe amestecate la un loc se iau fără alegere de patru ori cîte 100 boabe pentru fiecare soi de grâu, orz, ovăz și alte semințe mici. La plantele cu semințe mai mari (porumb, fasole, mazăre, bumbac) se pun la incolțit de patru ori cîte 50 de semințe pentru fiecare soi. Fiecare sută de boabe se pune separat la incolțit în nisip în farfurii adînci sau în cutii de lemn bine încheiate. Peste acestea se pun capace sau plăci de sticlă. Probele astfel aranjate se țin 7-8 zile pe mese sau etajere, într-o cameră potrivit de încălzită (la 18-20 grade). Apoi se numără boabele incolțite, se face media pentru cele 4 probe la fiecare soi de sămînță și se stabilește procentul de incolțire.

Știuleții de porumb aleși din toamnă pentru sămînță trebuie controlați cu 2-3 săptămîni înainte de însămînțări. Știuleții mucegași sau mincați de gînganii trebuie înlăturați. Pentru sămînță se folosesc numai boabele de la mijlocul știuletelui, deoarece au cea mai ri-

dicată putere de incolțire. Boabele, după ce au fost desfăcute de pe știuleți, se trec prin vinturătoare, apoi se încearcă puterea lor de incolțire.

Așa cum prevede agrominimul, pentru însămînțări se folosește sămînța cu mare putere de incolțire și anume: la grâu, orz, ovăz, mazăre, linte să fie de cel puțin 90 la sută; la porumb, floarea soarelui, cînapă de 85 la sută; la fasole, bumbac, in de 80 la sută; la sfeclă de zahăr și nutreț de 70 la sută. Alegerea unor semințe cu mare putere de incolțire asigură o răsărire bună și uniformă, o dezvoltare mai viguroasă și o rezistență mai mare a plantelor. De la astfel de

cultiuri se poate obține un spor de producție pînă la 500 kg. boabe la hectar.

Grîul de primăvară se tratează înainte de semănat împotriva mălurii cu prafuri ca abavitul și agronalul cîte 200 de grame pentru fiecare sută de kilograme de sămînță. Sămînța împreună cu prafurile se introduc într-un butoi sau porzolator special construit care se umple pînă la jumătate sau cel mult trei pînimi. Apoi se rostogolește în cîleișor butoiul, astupat la gură cu o pinză deasă, bine înținsă, sau se învîrtește porzolatorul cu manivela, timp de 5 minute. La fel se tratează sămînța de porumb împotriva tăciunelui. Dînd însă cîte 160 grame de prafuri pentru fiecare sută de kilograme sămînță. Împotriva mălurii și tăciunelui la orz și împotriva tăciunelui la ovăz, sămînța se tratează prin stropire cu soluție de formalină, după indicațiile agronomilor. Gospodăriile care nu au sămînță de soi trebuie să se îngrijească din vreme pentru preschimbarea ei la baza de recepție din apropiere. Țăranii muncitori au datoria de a pregăti din vreme sămînța pentru însămînțări, deoarece așa cum se prevede, în anul aceste se va desprîmăvara mai de vreme.

Stuful — un material de construcție ieftin

Din calculele făcute a reieșit că un saivan — construit din stuf — de circa 200 metri pătrați, are nevoie de 700-800 maldăre de stuf ce pot fi recoltate în timpul iernii. Celelalte materiale (ciment, pietriș, sîrmă galvanizată etc.) costă 6.000 lei. Pentru executarea construcției sînt necesare 500 zile-muncă. În total costul unui saivan din stuf, pentru 200 oi, se ridică la aproximativ 20.000 lei, în timp ce un

saivan din lemn cu o capacitate asemănătoare costă 50.000 lei. Construcțiile din stuf se execută foarte repede și nu necesită neapărat mîna de lucru calificată.

ÎN FOTOGRAFIE: membrii gospodăriei agricole colective „Nikos Beloiannis” din comuna Pasărea, raionul Brănești, construind un saivan din stuf.

Se va mări tarlaua întovărășirii

Zilele trecute, în cadrul unei adunări generale, membrii întovărășirii agricole din comuna Colonești, regiunea Bacău, și-au analizat munca în lumina documentelor celui de al doilea Congres al partidului. La discuții, toți cei care a luat cuvîntul, în deosebi întovărășiiții Mihai Sointeie și Vasile Pislă au arătat cum trebuie folosite posibilitățile locale pentru a obține o producție sporită de cereale. Ei au propus să se desfășoare unele drumuri care trec peste tarlaua întovărășirii, să fie astupate gropile și șanțurile etc. Întovărășiiții au mai făcut propuneri pentru defrișarea unor terenuri pe care să se planteze pomi fructiferi.

În felul acesta tarlaua întovărășirii se va mări cu peste 3 hectare teren arabil și vor fi plantați în plus peste 500 pomi fructiferi.

C-țin. C. PREDESCU
corespondent

Fruntașii ne împărtășesc din experiența lor

Îngrășarea pămîntului mi-a adus sporuri mari de recolte

Folosirea gunoiiului de grajd este o metodă agrotehnică care ajută nemijlocit la sporirea recoltei la hectar. Din păcate mai sînt gospodării care nesocotesc acest bun îngrășămint de care semănăturile au atîta nevoie. Eu m-am convins încăodată ce înseamnă a nu arunca gunoiiul de grajd în ripă. Anul trecut, cu tot timpul neprielnic, am izbutit să scot 3400 kg. porumb boabe, iar la grâu 2.000 kg. Sporul de recoltă obținut se datorește în mare măsură faptului că am îngrășat ogorul cu gunoi de grajd. Încredîndu-mă de acest lucru, astă toamnă am cărat la cîmp tot gunoiiul de grajd pe care-l aveam în gospodărie. Am împrăștiat gunoiiul uniform pentru ca fiecare plantă să aibă hrană îndestulătoare. Am arat apoi locul și am îngropat îngrășămintul sub brazdă.

În comuna noastră mai sînt însă țărani muncitori care lu-

crează pămîntul după metode vechi. Unul dintre ei este și țăranul muncitor Dumitru Stoica al cărui lot e vecin cu al meu. Anul trecut el nu a cărat gunoiiul de grajd la cîmp, ci l-a aruncat la marginea satului. Așa se face că deși locurile noastre sînt vecine și am însămînțat porumbul în același timp, încă la cea de a doua prașilă porumbul meu era mult mai viguros decît al lui. Recolta pe care Dumitru Stoica a scos-o astă toamnă de pe ogorul său a fost deabia pe jumătatea recoltelor obținute de mine.

În încheierea acestei scrisori, țin să-i indemn încă odată pe gospodari, să ducă — chiar și acum iarna — gunoiiul de grajd la capul locului, și să-l facă platforme, pentru a-l putea folosi în primăvară.

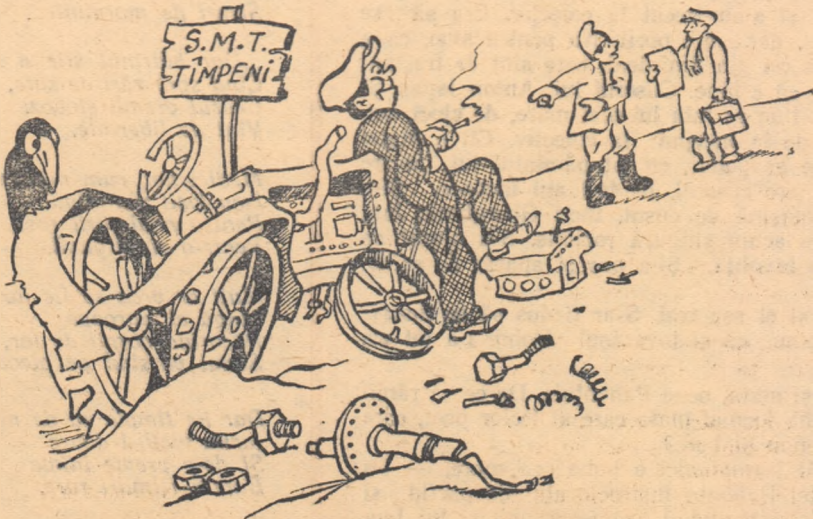
MARIN A. DOLETE

țăran muncitor cu gospodărie individuală comuna Jilavele, raionul Urziceni

UNII - N FRUNTE... ALȚII - N COADĂ

Pînă la data de 27 ianuarie 1956, la S.M.T. Teiu, raionul Topoloveni, regiunea Pitești, reparațiile la tractoare și pluguri erau efectuate în proporție de 73 la sută, în timp ce la S.M.T. Timpeni, raionul Slătina, din aceeași regiune, au rămas mult în urmă.

- Iliuță, spune-mi numele unei fete frumoase!
- Remiza noastră!
- Păi asta nu e fată!
- N-o fi, dar e frumoasă.

Achizitorul de la I.C.M.: — Aveți de dat ceva la fier vechi?
— Da! Pe director.

(Desen de C. FLORIAN)

Matei Pahonțu privește pe geam. Nu se cuvine să fie nerăbdător, el, gospodar cu patru hectare de pământ și doi boi. Ce, e vreun fluștură-vînt de aia care daie în brînci și se înghesuie? E om așezat, pricepi, cu greutate în sat.

Dar cu toate astea e nerăbdător. Își caută o acuză, față de sine. O găsește. Astăzi îi vine băiatul de la oraș, poetul. Că are un băiat care a ajuns poet la oraș; scrie poezie.

Venirea feciorului e una. Și-apoi mai e și alta. Că Matei Pahonțu are un gînd care-l frămîntă de multă vreme, în privința fiului său. Vrea să-l însoare, iar de însurătoarea aceasta, a lui Ion, atîrnă într-un fel întreaga soartă a gospodăriei sale, a lui Matei Pahonțu.

— Ceapa lui de pezevenghi! Auzi — poet! Are noroc cu mine. Că nu-s poet și mă mai gîndesc și la alte cele din viața omului. La gospodărirea poetului, de-o pildă — și iarăși înjură zîmbind.

De cînd sorie fiu-său, Matei citește toate ziarele ca să vadă numele lui Ion tipărit cu litere groase.

Și-i tare mîndru, măcar că nu vrea să arate. Dar asta e numai din ambiție. Adică, ce, se sperie el de asta, că scrie Ion poezii la ziare? Pe urmă, nici nu vrea să-i dea nas Măriuca. Că ea atîta așteaptă și de îndată sare:

— Copilul ăsta al meu avea ceva de cînd era mic, altminteri decît alții...

De aia nu-l dă nas Matei Pahonțu, ca să n-aiibă femeia lui, cuvînt. Cînd găsește însă în vreun jurnal o poezie semnată de de Ion Pahonțu, colindă tot satul cu ziarul în buzunar. Oprește oamenii pe drum să le arate. Se duce și la cooperati-

vă, să bea un cinzec. Nu că-i place țuica. Dar ca să șadă de vorbă, să scoată ziarul și să spună:

— Auzi, vere, fii-miu a mai scris o poezie și-aia... — și îi dă ziarul și se face că e indiferent. Dar îi ticăie inima, parcă zice: îți place? îți place? ori ba?

— Ar zice și mai bine, dacă m-ar întreba pe mine — adăugă el după ce vecinii îi spun că poezia-i tare frumoasă. — Păi voi nu știți ce strigături iscam eu la horă? E una, o știe tot satul:

„Io-s Pahonțu din Broșteni,
Floare scumpă-n buruleni!”

Tovarășul Dobre, instructorul de partid trimis la ei în sat, i-a spus o dată:

— Nu te știu cum strigai mata la horă, dar bălatul scrie strașnic. Asta e curată lirică.

Bătrînul și-a notat cuvîntul. I l-a scris și într-o scrisoare, ca răspuns la o alta în care Ion îl îndemna să intre în gospodăria colectivă. I-a spus că face lirică în scrisoare.

Se uita pe geam.

Pe ulița abia atinsă de zăpadă, trec oamenii spre casa tovarășului Dobre. S-a făcut, de o zi, gospodărie colectivă în sat. Au semnat o mulțime de oameni și s-au trecut la colectiv. Era să se treacă și el, dar... s-a oprit. Nu pentru sine, că a văzut de la cei din Smîrdeni, care sînt de trei ani în colectiv, că e bine. Cuscruul lui, Anton Ispas, al cărui băiat ține pe fata lui mai mare, de cinci ani, s-a trecut de la început la colectiv. Cît e Matei Pahonțu de gospodar, cu tot pămîntul lui, n-are în casă ce are cuscruul, de trei ani încoace. Și-a cumpărat mașină de cusut, încît Gherghina, fata lui, își face acum singură rochițele. S-a ajutat de ea luat și o bivoliță. Și-a pus și aparat de radio. Trai bun!

Ar vrea și el așa trai. S-ar fi dus să se înscrie cu toată inima, că și tovarășul Dobre i-a tot zis mereu:

— Vino și mata, nene Pahonțule. De ce să rămîi la ce e vechi, tocmai mata care ai fecior poet, care cîntă ce e nou și bun?

— E, păi tocmai aici e buba cea mare, — i-a spus-o Matei Pahonțu instructorului de partid și acesta a ris, sfătindu-l să i-o spună și lui Ion. Atunci i-a scris Matei fiului său:

„Eu m-aș trece, ca să scap odată de angarale. Dar mă bate un gînd. Că trebuie să te însori tu. Păi dacă te însori, să n-ai un pic de pămînt? Șă n-ai gospodăria ta? Vezi? Asta e!”

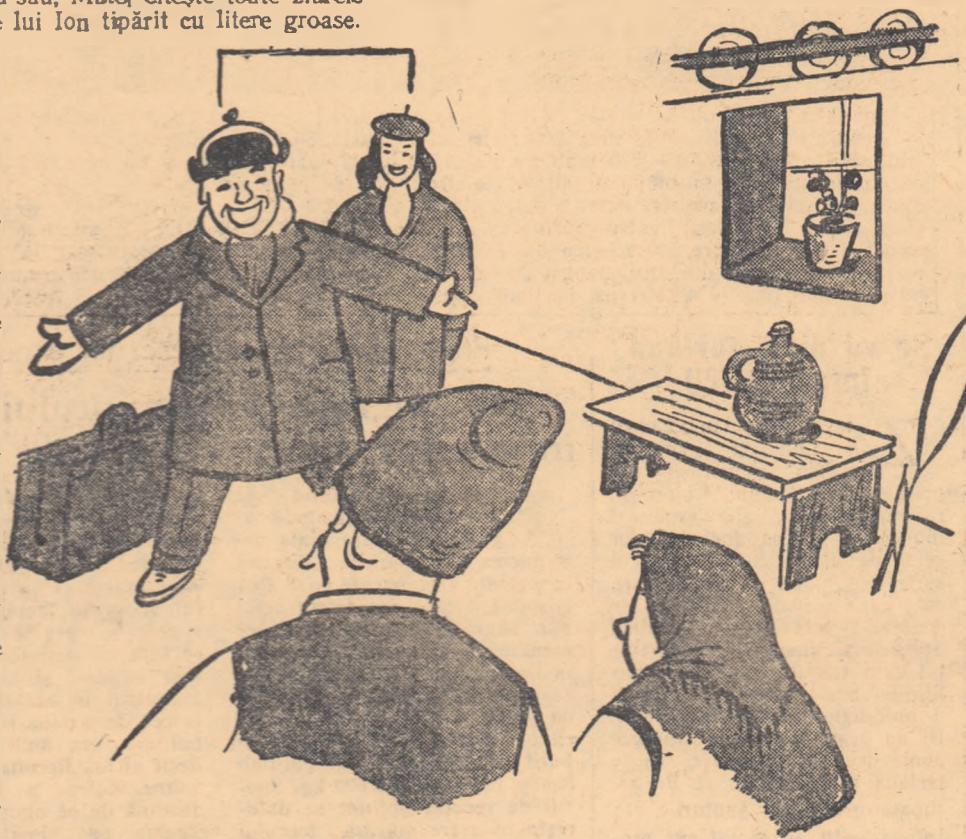
Știe el Matei cam pe cine ar place Ion. Că de cînd era la școală, își petrecea vacanțele mai mult cu Mixandra lui Gogolea.

Mixandra e bună și harnică, are ceva zestre, e răbdătoare și nu face vorbe cu tot satul. L-a încercat Matei pe Gogolea, să vadă cum ar fi dacă ar trece la colectiv. Viitorul cuscru nici n-a vrut să audă însă. A zis că din ce i-a da lui Ion și din ce i s-o cuveni Mixandrei, să facă un singur răstav. Că tot au ei pămînturile, numai lîngă altul.

Dacă a auzit asemenea vorbă, Matei Pahonțu nu s-a mai înscris la colectivă. A făcut-o așa pentru Ion, fiindcă îl lubeste. Umbliă el cu capul în nori, că e poet. Dar bătrînul știe ce face, nu e „liric” ca fiu-său...

Matei Pahonțu se întoarce de la fereastră să-și caute pacul cu tutun. Și tocmai în timp ce caută, aude căruța zdruncinînd geamurile, intrînd în curte

Schiță de FLORIN PETRESCU

și oprind în spatele casei. Matei Pahonțu e mișcat. Nu și-a mai văzut băiatul de un an și ceva. Și e bălatul lui!

Deschide larg ușa, să-l întîmpine. Ion s-a repezit și el pe scări și îl îmbrățișează.

— Tată — zice — am venit să-mi fac nunta la voi.

Ceva tresare, bucuros, în Matei.

— Da — răspunde — îți-am găsit fata. Parcă eu nu-ți știu alegerea?

— Ba mi-am găsit-o singur — răspunde Ion și rîde. Apoi se dă la o parte din canatul ușii. În prag apare o fetișcană abia răsărită, dar frumoșică și care pare cuminte. Ion o ia de mîină.

— Uite — zice — m-am însurat acum o săptămîină cu Rodica. De asta v-am scris că viu să vă văd și să vă fac o surpriză.

Încrămenit, Matei Pahonțu o privește pe Măriuca. Aceasta înclină capul pe umăr, adică: „Voia lui...” Dar zîmbește, ascunsă de broboadă.

— De asta am și întîrziat — urmează repede Ion. — Că la gară a trebuit să dau explicații. Rodica a terminat medicina și a fost repartizată să-și facă stagiul la țară. Am stăruit amîndoi și am obținut să fie repartizată la spitalul din Smîrdeni, ca să fie aproape de noi. Iar eu stau, cît o sta și ea, aici. Vreau să scriu o carte despre gospodăria colectivă.

Matei Pahonțu se rită la el și se minunează. Dar îi place bărbăția lui și felul cum le-a aranjat pe toate. Numai că vorba cu Gogolea pentru Mixandra, a căzut baltă.

— Ei, dar de dumneata pot sorie? Te-ai înscris?

— Îi întrebă Ion, rîzînd.

— Lasă, mă, astea... — zîmbește pe sub mustața Matei Pahonțu, fără să-și fi revenit de-a binelea din surpriză. — Asta-i lirică...

Se așează la masa întinsă. Matei Pahonțu o studiază pe soția lui Ion, fără ca ea să bage de seamă. Și îi place, e mulțumit.

După masă, stau de vorbă mai îndelung. Discută despre toate și mai ales despre colectivă. Lampa arde tîrziu, pînă după miezul nopții. Tatăl și feciorul stau la sfat.

Acum, dacă Ion s-a însurat, i-au căzut baltă celelalte socoteli. E bine însă și așa. Ba chiar e foarte bine. A doua zi, dimineața, Matei pășește pragul noului sediu al gospodăriei colective, trăgîndu-și boulenii și se uită la ceilalți care stau adunați ca să ia în primire vitele. Sînt veseli, rid și glumesc. Și toate împrejur parcă-ți dau viață. O altă viață.

Matei Pahonțu își întoarce mustața, cu un gest obișnuit, și se gîndește la Ion.

— Afurisitul, a avut dreptate — mormăie el. — Ce mai lirică, frate!

Sus, pe dealul cu arini,
Unde-i umbra deasă,
Între pașiști și grădini
Stă de mult o casă.

Un bătrîn cu ochii vii
Din odaia-i caldă,
Cînd și cînd în nopți tîrzii
Gîndu-n ani își scaldă.

Cîtor inimi el n-a dat
Viață, să mai cînte,
Cînd mușcau din om, prin sat,
Bolile flămînde.

Gîndu-i zboară înapoi
Spre vremi dinainte:
Joldunari... vechili... războl...
Șiruri de morminte...

...Dar bătrînul știe o zi,
Cînd spre zări de sate,
Ceasul vremii slobozi
Vînt de libertate.

Medici noi, cum n-au mai fost,
I-au ieșit din mînd,
Pentru noul țării rost,
Pentru o viață bună.

Mult ar vrea să fie iar
Lîngă ei, aproape,
Răcorînd obraji de jar,
Somn vîrsînd pe pleoape.

Dar i-e tîmpla ca de nea,
Iarna vieții-l doare
Și de-o vreme inima
Bate-n ritmuri rare.

Trebuie să șadă-n pat,
Cu-ngrijiri anume.
...Liniște și somn i-au dat
Medicii din lume.

Globe despre "BĂTRÎNUL"

Și pe perini moi, de-atunci,
În bătrîna casă,
Clike multe, ceasuri lungi,
Nesfîrșit l-apasă.

Noapte. Într-un colț de sat
O fereastră-i trează.
Stă o mamă lîngă pat
Și tîrziu, veghează.

Fiul ei, cu bucle moi,
Printre chinuri, geme.
Lacrimile, în suvoi,
Curg din vreme-n vreme.

Tinere păduri

de MIHAI GAVRIL

puiești. Ti prindem în pământ,
 d'în ei pădurile sub vînt —
 e pe întinsurile țării
 ațînd ca-n larguri valul mării.
 în ele vînturi, eu aud
 or mișca șuvoaiele-n așund
 rece susurînd prin ierburi ude
 zvelte și-nsetate ciule.
 gînești, pădurii-n primăvară
 găna tarlale cu secară...
 ostiții-i vād cum vor veni —
 cādesc și voi li-ți mulțumi, —
 ruda aici în umbra grea,
 z-vă, păduri din țara mea!

VĂȚĂTOAREA

grea să fii învățătoare
 aproape un copil te știi.
 cît ești de-adînc răspunzătoare
 ată, roată, de copii.

în slova strîmbă și stîngace
 lor de mine și zimbești
 vezi în ei cum se răsoace
 e lumînii ce-o sādēști.

ă linii. mine un proiect,
 ă de furnal sau de uzină...
 c abia, tu-l vezi un arhitect
 nveți condeiu-n miini să țină.

g-o copiliță blondă,
 vezi crescînd grînar ca-n vis,
 altul în tablou o sondă
 zmulgînd țîței-afund închis.

nalță altul primul zmeu,
 urcînd pe cer într-o carlingă,
 l-l recomanzi: „pilotul meu“
 ce-i ne-nțeles l-ajutî să-nvingă.

n bancă adînc preocupat
 e cel ce va-mblînzi atomul,
 învățătoare, ne-ncetat
 că-n orice gigilice, omul.

ă grea, iar tu, copil aproape,
 ri scriai stîngaci pe albul colii... —
 gînd închizi a tale pleoape
 e să-l aștepti în pragul școlii.

N. FATU

MEDIC

Teaștra din pridvor
 ținge biata mamă...
 beamă satu-n ajutor
 țirile le cheamă.

ici un pas. Căscioare dorm.
 pe-me-n vale runcul
 cînd al morții somn
 rea să-i fure pruncul...

ar, deodată... un bătrîn,
 u privire blindă,
 u pas mic și graiul bun,
 tră-n casa scundă.

ă est calea tare grea.
 rna vieții-l doare.
 r în pieptu-i inima
 ate-n ritmuri rare.

iniste și somn i-au dat
 edicii din lume...
 ară glas nemîngîiat
 a chemat anume.

ă-a venit. Și-acuma iar,
 a și viața-i lungă,
 ăcorăște-obraji de jar,
 oala o alungă.

e lumînă a scaldat
 asa și pridvorul,
 nde noru-ntunecat
 i oprise zborul?

Care mînă-a smuls din plin
 Umeda năframă
 Și-a sădit atît senin
 Intr-o biată mamă?

Din pridvorul cu lumini
 Cată ea voioasă
 Către dealul cu arini,
 La bătrîna casă.

Dar deodată, ca-ntr-un vis
 Geme cu durere.
 Rănă-n piept i s-a deschis.
 Glasul parcă-i pieri.

Sus, pe deal cu pașiști vii,
 Peste zări de sate,
 Flutură în zori de zi
 Pinze-ndoliate.

Negre pinze parcă spun
 Groaznicele șoapte...
 Medicul bătrîn și bun
 A pierit azi-noapte.

Inima, bătîndu-i stîns,
 S-a oprit deodată,
 Dînd țării de necuprîns
 Altea să bată.

Și-au venit oieri din munți,
 Doina lor să-i spună
 Și din zări, țigani cărînti
 Cu viori în mîndă.

Vîntul a tăcut. Pe deal,
 Pionierii sună.
 Cîntece de slavă-n oal
 Peste văi s-adună.

Și cum cresc măret și-nalt
 Și-n văzdukuri zboară,
 Simți c-aduc salutul cald
 Din întreaga țară.

NICOLAE NASTA

La GOSPODĂRIA COLECTIVĂ din COSTI

Pavel Dărăbană a văzut lumina zilei pe unul dintre cele mai frumoase meleaguri ale țării noastre, la hotarul Bărăganului cu podișul Moldovei, acolo unde Brateșul, Prutul și Dunărea se înmănucăază într-o mare de ape. Satul său, pe care îl vor fi durat feciorii și nepoții unor răzeși scăpătați, se cheamă Costi. Iar pîrului care taie satul în două, îi zice Cătușa. Numele acesta amintește poate de îndatoririle fără număr statornicite și nestatornicite prin legi scrise, cu care boierii îi încătușau odinioară pe țărani, aducîndu-i în sapă de lemn. Căci zăhrea, gorștina, zeciuală boilor, calul de olac, podvada și toate celelalte „slujbe“ vor fi apăsate de bună seamă și pe umerii strămoșilor lui Pavel Dărăbană.

Alde Dărăbană, de cînd se știu, au dus-o tare greu. Aveau un petic de ogor, care trecea din tată-n fiu și care îi ținea aici, legați de mereaua îmbucătățită de tot mai multe haturi. Cu cît năduf or fi oțat dărăbanii ori de cîte ori or fi zărit, de pe colinele din marginea satului, corăbiile

care tot treceau pe Dunăre în jos purtînd atîtea bogății ieșite din mîinile săracilor! Și cît or fi visat ei, odihnindu-și trupurile vlăguite pe răzor, în răgazurile de amiază, să sca-

Reportaj de NICOLAE CULCEA

pe o dată și o dată de sărăcie!

I-a fost dat lui Pavel, strănepotul lor de astăzi, să vadă împlinit un vis al multor generații. Pavel a scăpat de sărăcie. El și alți urmași ai vechilor răzeși au durat în satul Costi o gospodărie colectivă.

Cînd iese Pavel pe tarla și își rotește privirile peste mereaua satului, nu mai vede nici cea mai părelnică fișie de ogor. Atunci, simte o mare mulțumire, ca și cum i s-ar fi luat o povară de pe inimă, simte că singele îi curge mai năvalnic prin vine și îi pare că împrejurimile sînt mai frumoase ca oricînd: viiturile domoale, încețoșate, ale Prutului, Brateșul cu ape învălurate, străvechiul port Galați cu vâlmașagul lui de cheiuri și linii ferate, de magazii și ateliere, bătrînele culmi dobrogene ale Măcinului pe care Dunărea le ocolește, de vale, cu o întorsură largă...

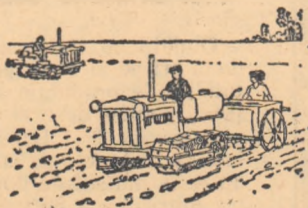
In casă nouă

La Costi, haturile au pierit o dată pentru totdeauna. Sînt mai bine de cinci ani de cînd ogoarele țărănilor muncitori s-au întîrățit în mari și rodnice tarlale încheiate pe culturi.

Prin 1950, toți oamenii din sat — preț ca la vreo sută șaizeci de familii — au hotărît să se unească într-o asociație. S-au gîndit oamenii nu

numai la terenul arabil pe care-l aveau de cîștigat prin desființarea haturilor, dar și la foloasele lucrării pămîntului, pe întînderi mari, cu mașinile și tractoarele S.M.T.ului. Și nu s-au înșelat. Recolte sporite au dobîndit încă din primul an. Mai mult, munca în asociație i-a învățat să se într-ajutoreze, prin bună înțelegere, fie cu atelaiele, fie cu bratele.

Această formă de cooperare s-a încheiat neconținut și doi ani mai tîrziu țărani muncitori din Costi au alcătuit o întovărășire. Ea le-a dat putința să-și orînduiască culturile după asolamentul cel mai potrivit și să aplice o seamă de metode agrotehnice înaintate: semănatul porumbului în cuiburi așezate în pătrat, prașitul mecanic în lung și-n lat, și altele.

Recoltele sporeau în fiecare an. Erau însă megieși care dobîndeau recolte și mai mari. Pe aceștia, Pavel Dărăbană îi cunoștea bine. În Filești, bunăoară, o comună învecinată, membrii gospodăriei colective „Horia, Cloșca și Crișan“ primeau la împărțirea recoltei mij și mii de kilograme de cereale. Vădana Tudor Aurelia dusesese mai an acasă peste 7.500 kilograme de bucate.

Știa foarte bine Pavel Dărăbană cum trăiseră mai înainte cei din Filești. Iar acum, aproape că nici nu-i mai recunoștea. Aveau lumină electri-

ca și aparate de radio acasă, puteau să țină în școli cîte trei și patru copii, cum ținea de pildă Neculai Lovin, și hotărău în adunarea generală a colectivei cum să mărească crescătoria de păsări, turma de oi și cireada de vite.

Pînă nu de mult, Pavel era

să asculte și el cu deplin folos conferințele ținute la cîminul cultural. Veneau acolo tovarăși de la raionul de partid, din partea Societății pentru răspîndirea științei și culturii, veneau agronomi — și cu toții vorbeau despre roadele muncii laolaltă, despre gospodăria colectivă.

În toamna lui 1955, Gheorghe Lovin, secretarul organizației de bază P.M.R., Pavel Dărăbană și alți cîțiva țărani muncitori au alcătuit un comitet de inițiativă pentru înființarea unei gospodării colective. Ca președinte al comitetu-

neștiutor de carte. Lucrul acesta îl chinuia și-l rușina deopotrivă. Avea adeseori gînduri frumoase și îndrăznețe, dar se codea să le împărtășească și altora, mai ales cînd era vorba de întovărășire și de gospodărie colectivă.

S-a înscris la cursul de alfabetizare. Învățătorul Ivan Strîmbeș l-a ajutat să devină știutor de carte. Acum, putea

lui, oamenii l-au ales pe înimosul Pavel Dărăbană. Cincisprezece familii de țărani muncitori au semnat fără zăbavă cereri de intrare în colectivă.

Astăzi, pe malul pîrului Cătușa se înalță mîndru sediul tinerei colective „30 Decembrie 1947“. E casa nouă a unor oameni înnoiți.

Cu dragoste și tragere de inimă

Ce veselie a fost la inaugurarea colectivei! Au venit țărani din toate satele învecinate. Au venit firește și colectivității megieși. Ei au adus celor din Costi daruri, căci așa se cuvine să treci pragul unei case noi. Colectivității din Filești le-au dăruit un car cu boi. Tudor Aurelia, odinioară vădană săracă, a pus și ea, alături de alții, o cărămidă la temelia bunăstării altora. Au mai primit colectivității șapte scroafe cu porci și patru mii de kilograme de cereale.

Apostu Tănase, președintele colectivei și comunistul Gheorghe Lovin au mulțumit oaspeților și le-au făgăduit că vor veghea neconținut la întărirea și dezvoltarea colectivei lor.

— Trebuie să muncim în așa fel, încît gospodăria noastră colectivă să fie pildă vie pentru toți țărani muncitori din sat — spune adesea

Gheorghe Lovin, ca și cum și-ar aminti făgăduiala făcută la inaugurare.

Bucuria adîncă și sîrguința cu care colectivității din Costi se pregătesc pentru muncile de primăvară, dovedesc că ei nu-și uită nici o clipă îndatorirea de a fi model de gospodărie laolaltă. În aceste zile friguroase de iarnă, colectivității trebăluiesc pe întrecute fie la magazie, fie la grajd, neîndurîndu-se să plece acasă nici seara tîrziu.

Pe Pavel Dărăbană l-am întîlnit deunăzi la grajdul colectivei. Făcuse curățenie ca-n palmă, ajutase la bătutul unor leături și la schimbatul ieslelor, iar acum, în amurg, sta proptit într-un furcă și privea la juncanii care rume-gau liniștit. Deodată, își mișcă ochii și spuse gînditor:

— Grajdul ăsta e cam strîmt! Va trebui să-l facem mai încăpător, așa-i?...

Din patria constructorilor comunismului

In cuvîntarea sa, rostită acum cîteva zile la conferința comsomoliștilor și tinerilor care s-au evidențiat în acțiunea de valorificare a pămînturilor virgine și infelente, tovarășul Nichita Sergheevici Hrușciov a subliniat inițiativa conducătorilor unor colhozuri fruntașe, — printre care colhozul „Drumul vieții noi” din regiunea Moscova de a-și reorganiza munca astfel ca să se reducă simțitor cheltuielile de producție.

Publicăm în această pagină textul prescurtat al articolului tov. A. Arepiev, președintele colhozului „Drumul vieții noi”, apărut în ziarul „Pravda” din 13 ianuarie a.c.

In articolul său, tov. Arepiev dovedește prin fapte că folosirea șibzuită a forței de muncă în gospodărie este unul din mijloacele importante de sporire a productivității muncii, de reducere a cheltuielilor de producție, de ieștenire a prețului de cost.

REDUCEREA cheltuielilor de producție IN COLHOZ

Colhozul nostru nu e mare. Ocupă o suprafață de 822 hectare de pămînt. Colhoznicii se străduiesc să folosească cu pricepere fiecare hectar pentru a mări necontenit producția agricolă. În anul care a trecut, colhozul nostru a obținut unele rezultate bune în ce privește creșterea avuțului obștesc. S-a mărit producția de legume, a crescut numărul vitelor, a sporit productivitatea lor. De la fiecare vacă, în medie, colhozul a obținut în anul 1955 — 3884 kg lapte, adică cu 475 kg. mai mult ca în 1954.

Aflîndu-se în întrecere în cinstea celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., crescătorii noștri de vite și-au pus ca sarcină ca în 1956 să obțină de la fiecare vacă 4.000 kg. lapte, iar fiecărei suprafețe de 100 de hectare de teren să-i revină cantitatea de 93.800 kg. lapte.

Pentru perioada iernii, colhozul are suficiente rezerve de furaje. După cum se știe, o însemnată condiție a avîntului colhozului nostru a fost cultivarea pe scară largă a porumbului. În anul 1954, această cultură a dat o recoltă excepțional de bogată, ceea ce ne-a îngăduit să asigurăm mult nutreț vitelor. Din păcate, în anul 1955 nu am putut obține recolta planificată de porumb. Recolta scăzută de porumb, pe care am obținut-o anul trecut, se datorează șablonului în agrotehnica cultivării lui. Noi am făcut greșeala de a semăna porumbul foarte adînc. ceea ce a făcut ca, în condițiile primăverii reci de anul trecut, plantele să răsară tîrziu și să nu se dezvolte suficient.

Din lecția primită, colhoznicii au tras învățăminte practice. Se iau măsuri pentru aducerea semînelor de porumb de calitate, necesare însămînțării de primăvară. Colhoznicii pregătesc, de asemenea, îngrășămintele și studiază experiența fruntașilor.

În colhoz se fac lucrări însemnate pentru îmbunătățirea condițiilor de în-

treținere a vitelor. Voi povesti numai despre o fermă situată în satul Usovo, unde încă anul trecut a fost dat în exploatare un nou grajd de vaci. La fermă se aplică mulsul mecanic, sînt instalate adăpători automate, există funicular. Toate acestea au înlesnit mecanizarea lucrărilor mai grele și au contribuit la creșterea productivității vitelor.

Crescătorii noștri de vite se străduiesc nu numai să mărească producția globală de lapte, ci luptă în același timp pentru ridicarea productivității muncii, pentru reducerea cheltuielilor de producție, pentru ieștenirea prețului de cost al producției.

Din punctul acesta de vedere este interesantă experiența noastră în ce privește noua organizare a muncii mulgătoarelor, prin reducerea mulsului de la trei ori pe zi, la de două ori pe zi.

Organizarea mai chibzuită a muncii...

In practica crescătorilor de vite, de multă vreme s-a împămîntenit regula nescrisă de a mulge vacile cel puțin de trei ori pe zi. Sînt bine cunoscute cazurile cînd la cîteva ferme ale colhozurilor și sovhozurilor exista tendința de a mulge vacile de patru, ba chiar și de cinci ori pe zi. În același timp, puțini au fost aceia care s-au gîndit dacă cheltuielile necesare acestui sistem de muls sînt justificate și ce cantitate suplimentară de lapte dă vaca în cazul acesta.

Studiind mai atent această problemă, am ajuns la concluzia că daraua e mai mare decît ocuaa. Atunci cînd sînt bine hrănite, vacile dau în 24 de ore aproximativ aceeași cantitate de lapte, indiferent dacă le mulgem de două ori, de trei ori sau chiar de cinci ori. În același timp, munca se reduce simțitor atunci cînd mulsul se face de două ori pe zi. De aici, am chibzuit că

de A. AREPIEV

președintele colhozului „Drumul vieții noi”, raionul Kunfevo, regiunea Moscova

mulgătorii să mulgem vaca de două ori în 24 de ore și să obținem de fiecare dată cîte o caldare de lapte, decît să repetăm această muncă de trei, ba chiar de patru ori, obținînd de fapt aceeași cantitate de lapte pe zi.

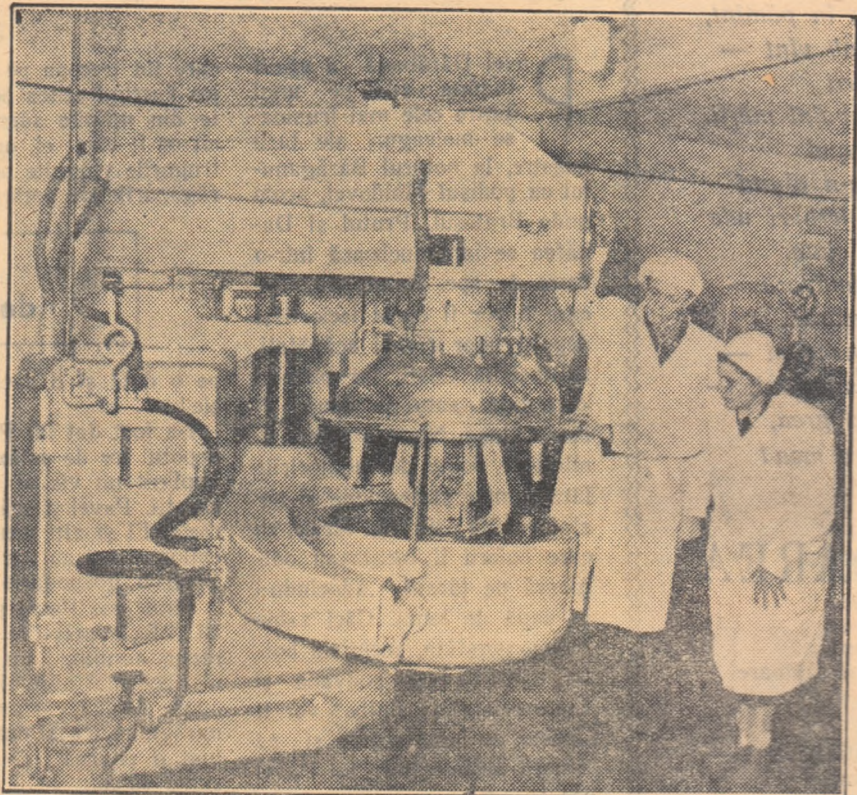
Se pune problema: cum să organizăm în mod mai rațional ziua de muncă a mulgătoarelor? Această problemă a fost discutată în adunarea generală a colhoznicilor. Aceștia au propus conducerea ca, trecîndu-se la mulsul de două ori pe zi, să se modifice ziua de muncă a mulgătoarelor. Fiecărei mulgătoare să i se dea în grijă nu 10—12 vaci, așa cum era pînă atunci, ci 25-30 de vaci.

Traducînd în viață hotărîrea adunării, conducerea colhozului a trecut de la 1 octombrie ferma de la Usovo la mulgătorii de două ori pe zi. Trebuie să spunem că această măsură nu a scăzut cîtuși de puțin productivitatea vitelor, ba dimpotrivă. Următoarele date dovedesc pe deplin lucrul acesta: în octombrie, noiembrie și decembrie 1954, atunci cînd vacile erau mulse de trei ori pe zi s-au obținut în total 547 kg. lapte de la fiecare vacă. În 1955, în aceeași perioadă de timp mulgîndu-se vacile de două ori pe zi, s-a obținut cantitatea de 689 kg. de la fiecare vacă, adică cu 142 kg. mai mult. Calculul arată că hrana vitelor fusese aceeași în aceste perioade. Cantitatea globală de lapte obținută la ferma din Usovo în cel de al patrulea trimestru al anului 1955 era de 59.500 kg., față de 46.400 kg. obținute în aceeași perioadă a anului 1954.

...Si urmările acestei inițiative

O dată cu trecerea la mulsul de două ori pe zi s-au redus simțitor cheltuielile de producție la fermă. În anul 1954, pentru deservirea a 84 vaci a fost nevoie de 1.125 zile-muncă calculate pe cap de om, iar în 1955, trecîndu-se la mulsul de două ori pe zi, pentru îngrijirea a 86 vaci n-a fost nevoie decît de 600 zile-muncă calculate pe cap de om, adică aproape de două ori mai puțin. Mai departe: dacă în 1954, pentru producția a 100 kg. lapte era nevoie de aproape două și jumătate zile-muncă pe cap de om, în 1955 n-a fost nevoie decît de o singură zi-muncă pe cap de om.

Cînd la fermă s-a introdus mulsul de două ori pe zi, fiecare mulgătoare a început să deservească nu 10 vaci, ci 28. Afară de aceasta, mulgătoarele îngrijesc încă 12 viței. În urma acestui lucru, numai la ferma din Usovo numărul mulgătoarelor s-a redus la 3.

Noul cincinal al Uniunii Sovietice prevede o creștere simțitoare a producției de lactate.

Unul din marile combinate de produse lactate este și Combinatul din Tallin (R.S.S. Estonă) care fabrică în prezent 40 de varietăți de diferite produse.

În fotografie: inginerul șef al Combinatului, E. Iakson și șeful de secție H. Miannikus lîngă cazanul pentru topirea brînzei, cazan pus de curînd în funcțiune.

A dispărut necesitatea de a avea un conducător de fermă și un socotitor. Funcțiunile conducătorului fermei au trecut întii asupra șefului brigăzii de cîmp, iar acum asupra șefului brigăzii mixte.

Evidența laptelui este ținută acum chiar de către mulgătoare care îl predau mulgătoarei șefe. Apoi laptele este trimis de către brigadier la punctul de predare.

Afară de conducătorul fermei și de socotitor, noi am desființat trei posturi de magazionieri care primeau și dădeau furaje. Nutrețurile sînt aduse pentru cîteva zile direct la fermă și se află în grija mulgătoarelor.

Ar fi greșit să credem că introducerea mulsului de două ori pe zi și reducerea numărului de muncitori la fermă au înrăutățit condițiile de muncă ale mulgătoarelor. Dimpotrivă, munca lor a devenit mai organizată și mai productivă.

Cronometrarea zilei de muncă la ferma din Usovo a arătat limpede că înainte mulgătoarele foloseau numai jumătate din timpul lor de muncă pentru operațiuni legate de muls, hrînirea vitelor și îngrijirea lor. Restul se irsea pentru tot felul de lucrări neproductive, așa zisele lucrări pregătitoare, cum ar fi de pildă primirea nutrețului, transportarea lui, etc.

Eforturi mai mici — venituri mai mari

Odată cu trecerea la mulsul de două ori pe zi, fiecare mulgătoare lucrează la fermă mult mai puțin ca înainte. Astăzi, ele au posibilitatea de a-și rezerva mult mai mult timp liber pentru preocupări familiare, învățatură sau odihnă. Munca lor a devenit mult mai productivă, veniturile lor au crescut. Înainte, mulgătoarele realizau pe an în medie 600—660 zile-muncă. Odată cu noua organizare a muncii, fiecare mulgătoare va realiza în 1956 cel puțin 1.000—1.100 zile-muncă. Calculat în bani, venitul lunar al unei mulgătoare va fi de aproximativ 1.500 ruble!

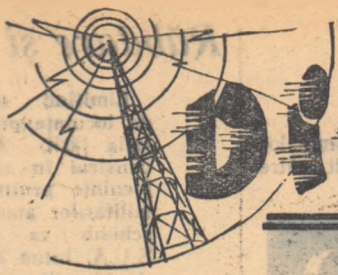
O dată cu reducerea numărului de mulgătoare la fermă, noi am reușit să încredințăm vitele celor mai calificate femei. După calculele noastre, reorganizarea muncii la ferma de vaci din Usovo va aduce colhozului o economie anuală de peste 2.000 zile-muncă mărind simțitor productivitatea muncii crescătorilor de vite și veniturile lor.

Practica ne-a arătat că reducerea de funcțiuni inutile poate fi efectuată nu numai în ramura creșterii vitelor, ci și în lucrările de cîmp și în alte ramuri ale gospodăriei.

La 20 ianuarie, a avut loc, la Kremlin, Conferința comsomoliștilor și tinerilor care s-au evidențiat în acțiunea de valorificare a pămînturilor virgine și infelente. La această conferință, tov. N. S. Hrușciov a dat ca exemplu bun experiența colhozului condus de tov. Arepiev, obținută în reducerea cheltuielilor de producție în colhoz.

Fotografia noastră înfățișează un aspect al Conferinței.

DIN TOATA LUMEA

O aniversare scumpă poporului nostru

de OCTAV LIVEZEANU
vicepreședinte al Consiliului
General A.R.L.U.S.

La 4 februarie se împlinesc 8 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică și Republica Populară Română. Statuitorii unor legături trainice de prietenie între țara noastră și Uniunea Sovietică constituie un moment important în istoria R.P.R. Pentru prima dată noi am încheiat — de la egal la egal — un tratat de alianță cu o mare putere. Tratatul exprimă relațiile de tip nou de înfrățire frățescă care s-au stabilit între țările lagărului socialist.

Colaborarea frățescă cu Uniunea Sovietică a deschis țării noastre uriașe posibilități de folosire a neprețuitului ajutor sovietic. Acest ajutor a avut și are o mare însemnătate pentru dezvoltarea României noi pe drumul socialismului, al industrializării, electrificării, transformării socialiste a agriculturii și ridicării nivelului de trai material și cultural al populației. Pentru a ilustra acest adevăr este suficient dacă ne amintim, de pildă, contribuția deosebită ce au adus-o Sovromurile la înflorirea patriei noastre. Prin Sovromuri, Uniunea Sovietică ne-a pus la dispoziție tehnica înaintată, cu care se construiește azi comunismul în țara prietenă din Răsărit, și experiența uriașă a specialiștilor și tehnicienilor săi.

Pe aceeași linie, o deosebită însemnătate pentru poporul nostru o are hotărârea guvernului sovietic de a acorda unor state prietene — printre care și țara noastră — ajutor tehnico-științific, pentru dezvoltarea cercetărilor în domeniul fizicii nucleare și a folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Acest ajutor, ca și întreg

sprrijinul dat de Uniunea Sovietică și de celelalte țări surori țării noastre, ne este cu atât mai necesar cu cât anumite cercuri reacționare din S.U.A. înțeleg că cursa înarmărilor atomice și întreprind o seamă de acțiuni primejdioase pentru pacea și securitatea popoarelor. Așa cum au arătat și lucrările sesiunii de la Praga a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia, țările lagărului socialist din Europa, bucurându-se și de sprijinul marii Republici Populare Chineze, s-au declarat de acord să întărească și mai mult relațiile lor, să lupte și mai hotărât pentru destinderea încordării internaționale.

În lupta pentru pace, țara noastră se va putea folosi de acum înainte și de tribuna Organizației Națiunilor Unite, deoarece a dobândit, de curând, tot cu sprijinul Uniunii Sovietice, locul ce i se cuvenea de drept în acest înalt for internațional.

Conștient că și în felul acesta contribuie la asigurarea păcii, poporul nostru a pășit cu încredere și însufletire la înfăptuirea celui de al doilea plan cincinal. În rezolvarea sarcinilor care decurg din acest plan, oamenii muncii din patria noastră se bucură, ca și înainte, de sprijinul frățesc al poporului sovietic. Puterea economică și posibilitățile uriașe de dezvoltare ale Uniunii Sovietice, exprimate recent în proiectul de Directive al Congresului al XX-lea al P.C.U.S., ca și politica externă de pace a guvernului sovietic, reprezintă pentru poporul nostru chezașa înaintării pe drumul socialismului, a independenței și securității noastre de stat.

Noua inițiativă de pace a Uniunii Sovietice

Uniunea Sovietică a devenit din prima zi a existenței sale, cel mai neînfricat apărător al prieteniei între popoare. Acest stat uriaș luptă în zilele noastre cu forțe mereu sporite pentru ca situația internațională să se destindă neîntrerupt și pentru ca să se stabilească cele mai trainice legături de prietenie și colaborare frățescă între state. Pe aceeași linie se înscrie recenta inițiativă a șefului guvernului sovietic, N. A. Bulganin, care a adresat președintelui S.U.A., Eisenhower, un nou mesaj. În mesaj, șeful guvernului sovietic examinează situația relațiilor dintre popoarele american și sovietic, demonstrează necesitatea îmbunătățirii lor și își împărtășește părerea asupra căilor ce trebuie urmate pentru îmbunătățirea acestor relații.

După cum se știe, popoarele american și sovietic au fost în două rinduri aliate în războaie purtate împotriva agresorilor.

Din păcate însă, după cel de al doilea război mondial, relațiile de prietenie și colaborare dintre U.R.S.S. și S.U.A. au fost tulburate, ceea ce a dus la înrăutățirea situației internaționale.

Cu toate că în ultima vreme legăturile de prietenie și colaborare dintre U.R.S.S. și S.U.A. s-au mai îmbunătățit, totuși încă nu corespund nici pe departe năzuințelor spre pace ale popoarelor american și sovietic. Se impun deci o mai largă colaborare și legături mult mai strinse între S.U.A. și U.R.S.S. În acest scop, N. A. Bulganin propune președintelui Eisenhower încheierea unui tratat de prietenie și colaborare între S.U.A. și Uniunea Sovietică. Acest tratat ar urma să aibă drept temelie principiul egalității în drepturi, respectării reciproce a suveranității de stat și neamestecului în treburile interne. Orice neînțelegere dintre cele două state va trebui să-și găsească rezolvarea pe cale pașnică, potrivit prevederilor Cartei O.N.U. Fără îndoială, o astfel de înțelegere ar contribui la întărirea colaborării economice, culturale și științifice între cele două state, pe baza avantajului reciproc și egalității în drepturi, și la întărirea păcii în întreaga lume. Tocmai de aceea propunerea lui N. A. Bulganin a stîrnit un larg răsunset în rindurile tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Țările lagărului socialist — o uriașă forță în slujba păcii

Atenția popoarelor lumii a fost îndreptată, între 27—28 ianuarie, spre Praga. Aici a avut loc sesiunea Comitetului Politic Consultativ al celor 8 state care au încheiat anul trecut, la Varșovia, Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală. Cu acest prilej a fost examinat și aprobat regulamentul comandamentului unit și au fost rezolvate alte probleme organizatorice legate de activitatea forțelor armate unite ale statelor participante la Tratatul de la Varșovia. De asemenea au fost luate și alte măsuri corespunzătoare prevederilor Tratatului de la Varșovia.

Membrii Comitetului Politic Consultativ au avut un larg schimb de păreri în problemele situației internaționale și securității Europei. Concluziile reieșite din analiza situației internaționale au fost înfățișate într-o declarație comună a statelor participante. În declarație

se arată că în ultima vreme s-au produs schimbări importante în viața internațională, ajungându-se la o anumită slăbire a încordării în legăturile dintre state. Mersul evenimentelor dovedește că sînt posibilități noi, nefolosite încă, în vederea îmbunătățirii legăturilor dintre state. Acele neînțelegeri ce mai sînt în lume își pot găsi o rezolvare dreaptă numai pe calea tratatelor. Un rol de seamă în însănoșirea situației internaționale l-a avut conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri.

Din mersul evenimentelor internaționale se poate vedea și cât rău aduce dezvoltării legăturilor dintre state politica înghețării de blocuri militare îndreptate împotriva statelor iubitoare de pace. Condamnînd o asemenea politică, cele 8 state participante la Tratatul de la Varșovia salută acțiunile țărilor care resping alianțele război-

nice ale puterilor apusene și, totodată, simpatizează cu popoarele țărilor Asiei și Africii care luptă să-și cucerească independența națională.

Declarația se ocupă deosebit de situația creată în Europa, arătînd și măsurile care sînt necesare pentru asigurarea securității europene. Este limpede că împărțirea statelor europene în grupări militare opuse una alteia, remilitarizarea Germaniei apusene și înglobarea ei în blocul Atlanticului de nord, goana înarmărilor, măresc primejdia de război în Europa. Ducînd o politică sinceră de pace, statele participante la Tratatul de la Varșovia au făcut și continuă să facă totul pentru colaborarea pașnică între țările mari și mici ale Europei. Temîndu-se de o slăbire a încordării internaționale, anumite cercuri politice din țările apusene continuă cursa înarmărilor, își înzestreză armatele cu armament atomic, întrețin „războiul rece”. Puterile apusene pun piedici în calea obținerii unui acord cu privire la securitatea generală europeană.

Sigure pe forțele lor, statele participante la Tratatul de la Varșovia își închină și de acum înainte puterile lor în tăierea păcii și securității popoarelor. Ele se pronunță pentru crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, pentru stabilirea în Europa a unei zone speciale de limitare și control al armamentelor, care să cuprindă cele două părți ale Germaniei, pentru încheierea unui acord potrivit căruia forțele armate aflate pe teritoriul Germaniei, înglobînd și forțele armate ale R.D. Germane și Germaniei apusene, să nu aibă în armamentul lor arma atomică și pentru rezolvarea prin mijloace pașnice a tuturor neînțelegerilor dintre statele participante la Tratatul de la Varșovia, pe de o parte, și cele participante la Tratatul Atlanticului de nord, pe de altă parte. Guvernele celor 8 state participante la Tratatul de la Varșovia sînt gata să discute împreună cu celelalte guverne problemele legate de securitatea europeană, de încetarea cursei înarmărilor și înlăturarea primejdiei războiului atomic. Ele vor purta, în același timp, neîncetat grija necesară asigurării securității lor. Tratatul de la Varșovia ca și măsurile necesare ce decurg din aplicarea lui sînt luate tocmai pentru a feri munca pașnică a popoarelor celor 8 state de surpriza unei agresiuni armate.

Note de drum (II)

REPUBLICA POPULARA CHINEZĂ

de acad. AL. GRAUR

În cursul primului plan cincinal, în R. P. Chineză vor fi construite și reconstruite circa 3.000 de întreprinderi industriale. Dintre acestea, 156 întreprinderi mari se construiesc cu ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice.

În fotografie: o vedere a marelui Combinat metalurgic de la Anșan, (China de nord-est).

Arătam în articolul apărut în numărul trecut al revistei „Albina”, marile prefaceri ce au avut loc în R.P. Chineză și îndeosebi la sate.

Tot cu atîta stăruință și cu rezultate la fel de bune muncește poporul chinez și la orașe. Cel mai bun exemplu sînt clădirile uriașe care se fac în ultimii ani în toate orașele mari. În jurul Pekinului, — capitala R.P. Chineze, — se întinde un briu neîntrerupt de case cu multe etaje, unele terminate și date în folosință, altele în curs de construcție; multe altele vor fi începute în curînd, astfel încît, în cîțiva ani, suprafața orașului, și așa destul de mare, se va dubla. Cam la fel se întîmplă și în alte orașe. Și cum mașinile de construit sînt încă destul de rare, mare parte a muncii se face cu brațele și cu spinarea oamenilor, ceea ce nu împiedică rapiditatea construcției: la Pekin, un mare magazin de stat cu 5 etaje a fost început anul trecut la 1 ianuarie și a fost dat în folosință în septembrie.

Multe dintre clădirile noi sînt uzine în care mii de muncitori produc mărfuri și mașini ce se aduceau mai înainte din străinătate. Multe alte clădiri sînt destinate învățămîntului de toate gradele. Se lucrează, într-adevăr, uimitor de mult pentru a se dezvolta învăță-

mintul. În regimul trecut, din 100 de chinezi, doar 10 erau știutori de carte, iar printre minoritățile naționale erau și mai rari cei care puteau citi. Multe limbi ale minorităților nici nu aveau scriere. Astăzi, știința de carte se răspîndește repede printre chinezi, iar celelalte grauri ce se vorbesc în China încep să fie scrise, fiecare cu alfabetul ei.

Ținînd seama de caracterul noii orînduirii de stat, de marile bogății naturale ale țării și de hărnicia neasemuită a locuitorilor, e lesne de înțeles de ce întreaga Chină începe să înflorească. Întocmai ca o grădina.

În pămîntul ei bogat se descoperă tot felul de minerale; sudul, foarte călduros, este bogat în pomi și arbuști care nu se găsesc pe la noi: portocali bananieri, trestie de zahăr, ceai, apoi arbori sudici ca bambusul, care are tot felul de întrebuințări, și numeroase alte plante necunoscute la noi. În sud se găsesc tot anul flori și fructe proaspete, datorită vremii veșnic caldă.

Populația Chinei are tot ce-i trebuie pentru a-și putea construi un trai fericit și ea se apropie cu pași repezi de țelurile pe care și le-a propus. Conștienți că acest lucru este cu puțință numai mulțumită luptei dusă de comuniști, și ajutorului multilateral al Uniunii Sovietice, oamenii muncii din China luptă cu hotărîre pentru construirea socialismului în patria lor și pentru întărirea păcii în întreaga lume.

Un nou cursant

Tușa Lina are un cîrd de giște de toată frumusețea. Zece din ele le-a crescut și le-a îngrășat pentru O.R.A.C.A. În contract scrie că fiecare gîscă trebuie să aibă 5 kilograme. Dar giștele tușei Lina sînt și mai grele. Uite-le cum se leagănă ca bărcile!

— Ptiu, ptiu! le scupă tușa Lina — și deschizînd o porțiță, le dă drumul pe maidanul din spatele curții.

Așa le sloboade în fiecare zi. „Pasărea, zice ea, dacă n-o lași să scurme prin gunoaie, se blegește și moare. Degeaba spune veterinarul că e mai bine să le ții închise la loc curat. Boala tot vine, dacă o fi să fie”.

Giștele s-au tot dus pe maidan, iar tușa Lina s-a apucat de treburi. Fecioru-său a venit abia spre seară.

— Unde fuseși, Marine?
— La cursul agrozootehnic.
— Și cine vorbi?
— Păi, veterinarul.
— Apoi de cite mai spune și ăsta, și se face capul călindar. Da' ia să-l pui să crească niște păsări — ce zici, ar fi ca ale mele?

— Mai bine adu giștele acasă, c-o să le-apeze noaptea pe maidan.

— Că bine zici! aprobă bătrîna. Și plecă după giște.

Trecu vreun sfert de ceas și numai ce se auziră niște vaiete și niște țipete de ție se rupea inima.

— Da' ce-i mamă? strigă fiicăul, ieșind afară într-un suflet.

— Au murit giștele! se jeluia citorva drumeți și vecini tușa Lina cu lacrimi în ochi. Vai oameni buni, mi-au murit giștele, mi-au murit, sărăcuțele...

Giștele zăceau pe maidan. — Cum așa netam-nesam? se miră o vecină.

— Le-o fi făcut farmece careva, își dădu cu părerea, după o vreme, tușa Lina.

— Ce tot vorbești? i-o reteză feciorul. Ți-am spus de-atîtea ori să nu le mai dai drumul prin gunoaie! Acum ce facem cu contractul?

— Vai, vai, vai! — se căină tușa Lina, mai ales că printre cei de față îl zărise și pe veterinar. Ce mă fac eu? Ce mă fac?

Veterinarul se aplecă și-ncepu să cerceteze giștele.

Deodată, își dădu seama însă că s-ar putea să nu fie moarte. Nu s-or fi abătut cumva pe lingă cazanul de țuică? Or fi ciugulit din grămada de borhot și...

— Te bucuri, ai? îi spuse necăjită tușa Lina, văzîndu-l că zîmbește pe sub mustață.

Veterinarul, cercetînd giștele încă o dată, se încredință că-s bete moarte; îi veni acum să ridă cu poftă, dar se prefăcu totuși întristat:

— Iată ce se-ntimplă cînd lași păsările prin gunoaie. Să-ți fie de învățătură, tușa Lino. Acum o să le iau să le-ngrop. Au murit de-o boală molipsitoare.

Pe tușa Lina zorile au apucat-o plînsă și trasă la față.

Cînd se sculă însă din pat, numai ce i se năzări că-și aude giștele! Ieși repede pe prispă și — aproape nu-i venea să creadă — le văzu aveau, tefere și gălăgioase nevole mare. În urma lor, minîndu-le cu o nuia, veterinarul.

— Nu te mai freca la ochi, îi spuse el rîzînd. Dă-le ceva de mîncare să le astimperi foamea.

Tușa Lina a încremenit cu mina la gură.

— Nu mai pricep nimic, spuse ea în cele din urmă. Dumneata știi cum or fi înviaț?

— Știu, de bună seamă!
— Ei, cum?
— O să-ți spun altă dată.
— Cînd?

— Bunăoară, la cursul agrozootehnic. Acolo poți afla multe. Vino data viitoare.

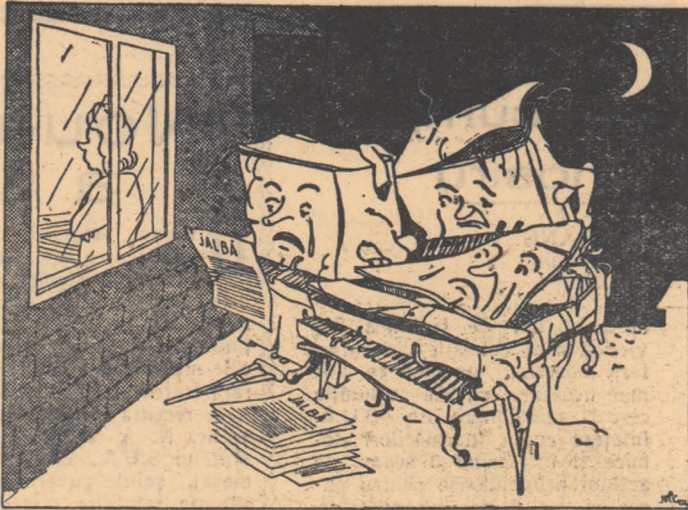
— Viu, maică, viu, încuviință tușa Lina.

Și, dacă nu credeți, duceți-vă duminică la căminul cultural; o veți vedea pe tușa Lina în primele locuri...

C. NICOLAE

Of, ce chin, ce dor, ce jale, Doar din vina dumitale!

...Serenadă jeluțită de pianele deteriorate ale căminelor culturale din comuna Otopeni, regiunea București, către șefa secției culturale raionale.

In zadar oftăm în serenadă
Toată deznădejdea soartei crude,
Fiindcă șefa noastră ori n-aude,
Ori... se rușinează să ne vadă!

(Desen de NIC. NICOLAESCU
Text de ST. FILIP)

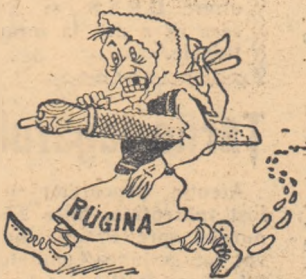
Avea la plug ceva de dres...
...Văzînd unelte, diverse,
Întîi tiptil, apoi expres,
Rugina puțină o șterse.

Dar a jurat pe foc și apă,
Că altă pradă nu-i mai scapă.

Și umblă de atunci hoinară
Din loc în loc, din sat în sat
(Un mic popas făcu aseară:
Ceva mîncare a aflat).

Te-ntreb acum pe-această cale:
N-o fi prin curtea dumitale?

VICTOR PIȚIGOI

Mai flămînzită ca un lup,
Mai nepoftită ca neghina,
Gălbuie ca un cantalup,
Din loc în loc, umbla Rugina.

O frămînta o întrebare:
— Pe unde să-mi găsesc mîncare?

Adulmecînd cu meșteșug,
Mai prin noroi, mai prin

zăpadă,
I-a apărut în drum un plug —
Uitat din toamnă prin ogradă.

Cu pofta mare, nemîncata,
Rînji: — O lună, și-l dau gata!

Mușcă o porție din plin,
Dar i-a rămas bucata-n gură:
Taman atunci, ca din senin,
Pică țaranu-n bătătură.
Firește, nu venea să-i spună,
„Rugino dragă, poftă bună!”

— Nu pricep de loc...
— Mare lucru de priceput!
Ce n-ai mai văzut vacă să dea untdelemn?

— Nu prea... Adică, ce Joiana, nu mai dă lapte?
— Că doar n-o fi stearpă!
Laptele e lapte și untdelemnul e untdelemn!

O clipă Ileanei i se păru că vede pe dinaintea ochilor o vacă în toată firea, cu două ugere: din unul să mulgi laptele, din celălalt să mulgi untdelemnul. Vru să întrebe ceva, dar unchiul îi făcu semn să tacă.

— Ha! Bălaie că ăsta nu e medicul nostru.
— Mă miram și eu să-l găsim atît de ușor!...

(Desen de GH. BADEA)

— Zău, unchiule, nu te supăra, dar eu tot nu crez! Avem și noi vacă în ogradă și nu dă decît lapte.

— Numai lapte? Pe semne că nu prea aveți obiceiul să faceți curățenie în grajd.

— Ba, dimpotrivă, stringem gunoiul în fiecă lună și-l ardem, ori îl dăm pe gîrlă!

— Păi vezi, nevastă ce-o să mai fii! Eu nu dau gunoiul pe gîrlă. Îl dau pe grădină și pe ogor. Și știi ce iese din asta? Mai multă floarea soarelui, pentru untdelemn, mai mult în, pentru pinză, mai multă fasole și altele. E, asta-i toată povestea. Acum, dacă găsești cu cale, fă și tu la fel!

— Apoi, de, unchiule, asta n-am mai văzut.

— Da' asta ai văzut? — unchiul tocmai scosese din sac un sul de pinză de în curat.

— Asta prinde bine la casă nouă. Ți-o dau toată, că eu, cu o vacuță ca Joiana mea, mi-o țese la anul alta.

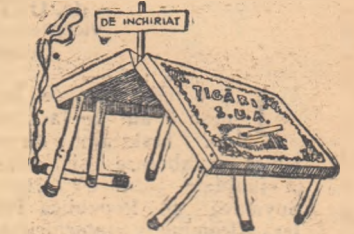
— Apoi, zău, unchiule, ori mă socoți copil, ori nu știi ce. Da' să știi că am nouăsprezece ani și miine o să fiu și nevastă...

— Ia nu te mai burzului la

Răbdare și tutun

Limitînd construcțiile de locuințe pentru populația țării, Anglia va construi în același timp locuințe pentru familiile militarilor americani. În schimb va primi din S.U.A. tutun în valoare de 15 milioane dolari.
(Ziarele)

Primesc de la un timp de zor Englezii sfaturi „înțelepte”: De pildă, case dacă vor, Sînt sfătuiți... să mai aștepte.

Dar dregătorii „se gîndesc”
Totuși la masele sărmane,
Fiindcă le făgăduiesc
În schimb... țigări americane.

Să mai aștepte, ei le spun,
Că doar n-o fi cu supărare!
Ce, dacă vor avea tutun,
Nu pot să aibă și răbdare?

Părerere greșită

Joiana lui NASTASE

Tare încet merg boii. Dacă n-ar fi fost cei doi saci rînduiți frumos pe marginea căruței, nenea Năstase poate ar fi sărit jos, s-o ia la picior degrabă, peste cîmp. Dar poți să te duci la nuntă cu mina goală?

Ajunse pe înserat. Cît p-aci să n-o recunoască pe nepoată. Cozile de fetișcană s-au unduit într-o comoară de fire aurite, iar fața — să juri că-i desenață, nu altceva! — așa-i de frumoasă. Dintr-o căutătură Ileana zări căruța și înțelese că unchiul îi aduce mai multe daruri decît poate căra cu spinarea. Spuneți și dumneavoastră: ați văzut față de măritat care nu e curioasă? Ileana era numai ochi la miinile unchiului, care desfăceau legătura primului sac. Două cofe, pline cu brînză, ieșiră la iveală. Apoi încă două, cu smîntînă.

— Sînt de la Joiana noastră. Mare lucru e o vacă la casa omului! Uite și colea!

Unchiul scoase din sac cite-

va sticle învelite în hîrtie de jurnal.

— Lapte?

— Aș! — făcu dînsul, dezvelind o sticlă în care scripea untdelemnul galben și limpede.

— Așa vacă e o comoară la casa omului!

